

דאר היום - דאר היום

צמיגי סמורמי-ארצ'ר דנלום בשלשה מיני מהירות

שני ה של דאר היום בערב אבל לא בירושלם כי אם בת"א ולא בשם "דאר היום" אלא בשם "הארץ"...

וכדי להראות לקוראינו שהמה דורה הת"א מדרות למסר לקוראי. בהקדם האפשרי את הדיעות הנאות במהירות הבקור ב"דאר היום", נביא כאן רק דשימה קטנה של המאמרים שנתפרסמו ב"דאר היום" וישויעו כ"ד השון, בעתון הת"א: שהופיעו ימים אחדים קדם לכן בעתון הירד שלימי:

(א) "החלטות הועד הפועל הצירני" ("הארץ" כ"ד השון) — "דאר היום", כ"א השון).

(ב) סכת גלו של הרב יעקב ברמן ("הארץ" כ"ד השון) — דאר היום, כ"ג השון).

(ג) בקור הנציב העליון בגליל ("הארץ" כ"ד השון) — דאר היום כ"ב השון).

(ד) אפפת הועד הלאומי (הארץ כ"ד השון) — דאר היום כ"ג השון).

(ה) דבר המלך בנוגע לנתינות הפלשתינאית (דאר היום כ"ד השון, נפרסם אי"ה במהדורה השניה בת"א סחר או מהרתי).

מפני קצר הזמן אני מקצר גם את רשימתי זו ואביא בשערי הכאים ועד הזון למועד.

עז מות

נלוח איזה תותה גם בשביל אפפתינו ונאמינו בעתיד? ולו הייתי אני רב ראשי ונתכבד-תי כנאום לכבוד יום-השביתה, הייתי מיציע להכריז שביתת נשק בינינו לבין עצמנו, בין הקולונל קוק והקולונל יעקב מציר (הן שניהם נתכבדו בתאר כבוד זה!) בין קולוניעקב וקול-ישראל — והקולות יחדלון! בין השמאל והימין, בין הרוסית והפולנית בת"א, בין הפועלים המכים והשמאלנים והמקובים בהובות, ואולי גם בין בני שרה ובני הגר...

ואולי הגיע הזמן להכריז שביתת הנשק על כל השביתות בארצנו? * * * נכנסתי לשעוריהערב של הס' תדרות העובדים בית הספר למל ומצאתי שם תלמידים יהודים וערבים. המורה עמדה ובארה להם בעברית את פרוש המלה "מלחמה", וכדי להס' ביר היטב את הדבר נתנה להם דוגמא ואמרת: "למשל — ה ס ל ה מ ה בין צרפת והדרוים".

קם אחד התלמידים הערביב ואמר: — "סליחה, גברתי, המלחמה לא בין צרפת והדרוים אלא בין צרפת ו ה ע ר ב י ם"... * * * ברוד השב, משעה שבא אלינו מר רובינשטיין, מינהלתי הכולל בלונ דון, הולך "דאר היום" ומתפתה ומתד קדם בצעדי ענק. במקום הוצאה אחת בכל בקר, זכינו גם ל ס ה ד ו ה

פגשתיו פעם ברחוב ושאלתי מינו מפני מה הוא מדבר עם עצמו וענה לי: — מפני שאוהב אני לדבר עם איש חכם... ויורעים אנחנו שאפשר לו ליהודי לשלש שעות שלמות, וחיה "צדיק" גדול, שלא ידע במחילה כמה לברך את הבריות וקראו לו חסידיו בשם "השותק הגדול" ומכיר אני בא"י גם מסופרינו ומשוררינו הגדולים, שכל גדולתם ותקיפותם היא בזה שחם ש ו ת ק י ם זה עשרות בשנים — ואולם אם ינסה אחר ויגור עליך לשתק, מיד תפתח פה לצעק או לצ' חוק כמו להכעוים...

אין מת לדאג ולהתמרמר, רבותי הכל אצלנו פיפטי-פיפטי, וזה השבון מתאים, מה שהפסדנו אצל יעקב וישמעאל, אנו מרויחים אולי עכשיו אצל עשו... ואי"ה בקרוב בימינו נוכח להתו-נה שניה, העברת הדגל של הגרוד אל ביהכ"נ של "החורבה"...

ובכ"ז, איני מקנא בהם בחיילים המשוחררים שלנו, כי אם יהיה הליכה בדרום מה שיש בצפון, יהיו הם הראי שונים ללכת... * * * אין מה לדבר, הרבה למדנו והרבה יש לנו ללמד מהאנגלים, למדנו את חכמת ה"פוטבאל" וביחוד את ה"פוקס-טרוט" ואפילו את ברכת ה"וויסקי" ופטום-הקטרת האנגלי דו-קא, מחנותו של אריה כספי, למדנו גם את שפתם בעקימת הפה כאוכלי בולבוסין המים, וכתלמידים הרוצים עלינו עליהם, בבחינת "מכל תלמידי השכלתי".

ואולם עכשיו למדנו דבר חדש: לשותק! שערנו בנפשכם, שלא נקל יעלה לו לנציב ללמד את בני יהודה — שתק. היהודי בטבעו לא מתפעל מירית תנתח ולא ישתוק אלא אם כן יקשרו תחלה את ידיו, כי איך אפשר להוציא דבור כן הפה זולתו? ... ויודע אני אפילו יהודי אחד בירושלם שאם אין לו עם מי לדבר, הוא מדבר עם עצמו ברחוב, בקול רם ובאנגלית.

דיים ברומו של עולם, המבוהל אומר כי זהו בבחינת "איסתרא בלגינא ק י ש ק י ש ק רי"א" ומעין "ישחקו נא הנערים לפנינו", ומי שאינו פתי ואינו מבוהל יודע כי זוהי תמונה, חזיון להזון הלבבות, שעה של עונג והרחבת הלב: מעין הפגנה מדינית קטנה וקדוש ישראל ברבים... מתחלה עברנו הקצינים האנגלים וחייכו, אמרו בלבם: "ז' שואיש סר לז'רס" (חיילים יהודים!)... ואולם כשראו את הנציב מדבר בהם וכחת-להבות לפני קמץ של יהודים ושמעו שיוצא מפורש מפיו כי כל זמן שיהיה בארץ ישראל, יהיה עם ה"בויס" היהודים, עם המשה לאד ועם השלמה לאך שלנו, — עמדו בדחילו ורחימו ובר דרך ארץ לפני היהודים לאך שלנו... הוא אשר אמרתי: יראה נא פלומר, יראו האנגלים הכי עורים, יראו נא גם בני דודנו ושכנינו ואפילו היהודים האומרים כי "עם יהודי טוב לאכל קוגיל", כי יש לנו ב"ה "באויס" בעלי כתפים ובעלי "זוקף כפופים" ולא רק ספקולנטים... אדרבה, יראה נא החר מה בין בני לבן-חמי: — אנהנו ממלאים את בתי הכנסיות לכבודה של מלכות ביום 11 נובמבר ואפילו האגודיסטים שלנו בעל-כרחם יענו: אמן, ובמסגד של ה ס, אין אף רגל של שכנינו ביום ההוא, כי מתגעגעים הם, כנראה, לדוד ישמעאל הפתי סובר כי אלה דברים העומד-ועיניהם לירכתי צפון...

לא יכלתי למצא פשר המלות ההן, עד שראיתי את הגרוד שלנו לפני הנציב, ולא עוד שהחילותי להבין היטב את חכמת "זוקף כפופים" וביחוד "שלא עשני אשה" מיום שעשה המזרחי שביתת הנשק עם האשה והרב ברמן התיר אותה לאספות... ואלי דבר יגונב כי אשתקר סרב נציבנו להשתתף בחגיגה זו מפני החשש, למה יאמרו הגויים? והחיילים עשו מעשיהם כאלו כפאם שד ויצאו אל הרחוב בהשא, לבל יתראו, כידוע, והשתא — נך מספרים — כשבא קיש להציע לפני ההר ע"ד החג של ה"באויס" (הנערים), נתעורר בו החייל הזקן וצוה להגיד כי יבוא אלי-הם "אט-נון" (בצהריים) וידבר דברים אחרים אל ה"באויס" שלו לפרסומא-מילתא, וכשיצא ה"בויס" אל הרחוב ונתנה פקודה ללכת "אט-איז!" (כר צונם) נדחקתי ביניהם ושמתתי לר-אות איד השוטרים מכני ישמעאל פנו דרך לבני ישראל ועמדו לפני כל סרג'נט כעברי קמו מרא, וכשעת חרוה פרצה שירה עברית, שיר "שאו ציונה" והמתחיל במצוה זו היה — נחשו-נא מי? — המפקד סמואל, בן נציבנו כרעא דאכוחי... וכל מאה שערים ובתי אונגרו יצאו לקראת ה"סולדטיין" שלנו לשמע את שירתם, כשהורנו מתחר הקיפו במגרש הרוסי את קיש ושרו כלם את שיר "התקוה"...

מידו באו, ובמהנדס הרביזיוניסט כמדליה הצרפתית שלו היה בין הבאים, כנראה, זכר להסכמה ולא חסרו גם חיילים רוסים עם מדליה גדולה, שנת-קל בה הנציב... שאל הנציב את אחד החיילים היהודים מרוסיה על המדליות שלו, שאינו, וענה לו כי הוא חייל רוסי, — כאילו שנה? — ענה הנציב — בזכרו בודאי את החיל הכולשבי משנת 1919. — משנת 1915, ענה החייל, — "אוללרית, אמר הנציב, וטפח על גבו בשביעת רצון, ובשעה שראיתי את הגרוד העברי שלנו, הזקנים עם הנערים, כשהם הול-כים זקופי-קומה ועושים התעמלות ממש "בחוקותיהם", נזכרתי כימי יל-דותי, ב"שבת-מברכים". כל העם גועה בבכיה-בברכת החדש וקורא בקול: "יהי רצון מלפניך ה' אלהינו ואלהי אבותינו, שתחדש עלינו את החודש הזה לטובה ולברכה ותתן לנו חיים ארוכים, חיים של שלום, חיים של טובה, חיים של ברכה, חיים של פר-נסה, חיים של חלוצים עצמאיים". הבטתי סביבותי וראיתי את אחי הירודים: את ר' גדליה, שוחט, ר' פנחס שמש, ר' פסח הזן ר' יעקיל הרוקח ושאר המתפללים יהודים שבר רים וחלושים, — כלם בוכים ומבקי שים "חלוצי-עצמות"! — התיינח חיים, פרנסה, כבוד, אבל חלוצי-עצמות מאי עבדתיה באן? במוחי הקטן

שלא נשבר עדיין... אחר גמר ההקפות פתח הנציב בנאום וקולו הרועד צלצל כפעמון בכל המגרש ואחר צוה לתרגם לעברית יפה ע"י יהושע גורדון (לא זה שבתערוכה!) כי הלוא יש לנו ב"ה שני "יהושע גור-דון" בת"א כמו שני שמעון בן-יוסף, אחד גדול בעליה ואחד קטן בירי... וגם הקולונל עומות עשה "רי-ביזיה" על הגרוד וכלם יעברון לשניו כבני מרון: בראש וראשונה הרב הקפיטן גריבסקי בצילנדרו השחור והגבוה לפעלה ובזקנו הארוך והלבן למטה, החיילים הפשוטים הולכים חו-צצים כלם ולצדם הסרגנטים המרובים על החיילים, ראיתי חייל בן ששים ותמימי צנוק ויחיד בפאותיו הארוכות והסכולמלות שהתנועעו לפי הקצב, שאלו את השמש התימני כבית-הספר "תחמוני" בעירנו, שעבר בג-דוד, מפני מה לא השתתף הפעם בתה-לוכה וענה: — בשנה שעברה הלכתי ל ל א ש ל מ ו ל י... ואולם כלם הרגשו כמוני גי-חסר רק אחד — ז'בוטינסקי! את, לו היה ז'בוטינסקי כאן היינו זוכים בודאי לשמע פקודות כלשוננו: — "הצרוז — הן"! — "נוח"! — "שברים, תרועה!" וקול השופר היה נשמע במחנה... ואולם, אם הרבי אין כאן תל-